

metrologický a chronologický systém moravských mincí ve 13. století *K chronologii moravských ražeb 13. století* (1966), a i když na tomto tématu v posledních letech svého života velmi intenzivně pracoval, zákeřná choroba jej přemohla dřív, než stihl svou práci dokončit. Ta vyšla až z jeho pozůstalosti pod názvem *Moravské mincovnictví 13. století. Vývoj peněžně ekonomických vztahů na Moravě 13. století* (2008).

Vladimír Vašků (1933)

Zakladatel raně novověké diplomatiky

Po maturitě na reálném gymnáziu v Uherském Brodě zamířil luhačovický rodák Vladimír Vašků v roce 1952 na studia archivnictví na brněnské filozofické fakultě. V té době pracovali jeho učitelé Jindřich Šebánek a Sáša Dušková na přípravě edice českého diplomatáře, do níž zapojili i své posluchače. V. Vašků byl proto na počátku své vědecké dráhy orientován na středověkou přemyslovskou diplomatiku, když řešil možnost aplikace Sichelovy metody srovnávání písma a stylu na listiny posledních Přemyslovců (*K otázce individuálního stylu v listinách Václava II. a Václava III.*, 1960).

Archivní praxe však vyžadovala absolventy vyškolené v novověké diplomatice, a tak využil možnost zabývat se obdobím, které mu bylo bližší a které bylo u nás na poli diplomatickém dosud v plenkách. Naší novověké diplomatice dal základy metodické i materiálové a soustavně se jí v následujících desetiletích věnoval. Vbrzku po svém rozhodnutí zpracoval stěžejní kapitulu z novověké diplomatiky pro celostátní skripta (*Česká královská kancelář a kancelářská zařízení jiných stěžejních institucí státní zeměpanské správy v letech 1526–1848*, 1965), typologický a genetický rozbor uplatnil i u písemností moravského královského tribunálu (*Studie o správních dějinách a písemnostech moravského královského tribunálu z let 1636–1749*, 1969). Na začátku sedmdesátých let přinesl pro novověkou diplomatiku zcela nové téma: raně novověké konfirmace středověkých listin, které detailně prozkoumal na příkladu konfirmací pro moravské kláštery (*Panovnické konfirmace pro moravské kláštery v 18. století. Novověké úřední revize středověkých a raně novověkých listin*, 1981).

V dalším desetiletí se však na přání S. Duškové vrátil k diplomatarii, aby s ní dokončil vydání pátého dílu. Jeho úkolem byla příprava rejstříku, *glossaria*, a V. Vašků tuto dosud nedoceňovanou část rejstříkových svazků postavil na úroveň rejstříků ediční řady Monumenta Germaniae Historica (*Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae V/4*, 1993). Po změně politické situace se po třech desetiletích působení v pozici odborného asistenta konečně mohl stát docentem (1990) a stanul v čele ústavu pomocných věd historických a archivnictví (1994–2000), na němž vytvořil podmínky pro další rozvoj pomocněvědných studií i pro rozšíření jeho ediční orientace, a z ústavu budoval špičkové ediční pracoviště.

Na poli vědeckém se Vladimírovi Vašků otevřela možnost bádání ve Vídni, konkrétně ve fondech Allgemeines Verwaltungsarchiv, při nichž doplnil problematiku konfirmací klášterních listin novými poznatky (*Vídeňské studie z novověké diplomatiky*, 1995–2001). V té době ale obracel svou pozornost ke konfirmacím listin pro města (*Panovnické konfirmační listiny pro město Brno z let 1633–1720*, 2008). Nedílnou součástí profesní činnosti V. Vašků byla rozsáhlá práce pedagogická, které se věnoval nejen v Brně, ale i na Univerzitě Palackého v Olomouci, kde učil v letech 1991–1993. Jeho působení na naší fakultě se skončilo v červnu 2014.

